

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum falsitas requiratur ad periturum? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

478 QVÆST. XCVII. ART. IV.
in posterum pro illo peccato grauior pœna reserua-
batur. Dicitur enim Exod. 32. Ego autem in die vi-
tiosis visitabo hoc peccatum eorum.

Ad secundum dicendum, quod superstitione habet similitudinem cum religione, quantum ad materialem actum, quem exhibet, sicut religio; sed quantum ad finem, plus contrariatur ei, quam tentatio Dei: quia plus pertinet ad diuinam irreuerentiam, ut dictum est.

Ad tertium dicendum, quod de ratione diuinæ excellentiæ est, quod sit singularis & incommunicabilis. Et idem est contra diuinam irreuerentiam agere aliquid, & diuinam irreuerentiam alteri communicare. Non est autem similis ratio de honore parentum, qui potest, sine culpa, alijs communicari.

QVÆST. XCVIII.

De perjurio, in quatuor articulos divisâ.

D Einde considerandum est de perjurio. Et circa hoc queruntur quatuor.

- ¶ Primo, vtrum falsitas requiratur ad perjurium?
- ¶ Secundo, vtrum perjurium semper sit peccatum?
- ¶ Tertio, vtrum semper sit peccatum mortale?
- ¶ Quarto, vtrum peccet ille qui iniungit iuramento perjurio?

ARTIC. I.

Vtrum falsitas eius quod in iuramento confirmatur, requiratur ad perjurium?

A D primum sic proceditur. Viderur, quod falsitas eius quod in iuramento confirmatur, non requiriatur ad perjurium. Ut enim supra dictum *, sicut veritas debet concomitari iuramentum, ita etiam iudicium, & iustitia. Sicut ergo incurritur perjurium per defectum veritatis: ita etiam per defectum iudicii, puta, cum aliquis indiferet iurat; & per defectum iustitiae, puta cum aliquis iurat aliquid illicitum.

¶ 2. Præterea, Illud per quod aliquid confirmatur, potius esse videtur eo, quod confirmatur per illud, sicut

§ 21
inf. q. 12.
a. 3. ad 3
et 3. dif.
39. a. 4.
* q. 89. a.
3. c. 1. de
f. crim fal-
si.

sicut in syllogismo principia sunt potiora conclusio-
ne. Sed in iuramento confirmatur dictum hominis per
assumptionem diuini nominis. Ergo magis videtur
esse periurium, cum aliquis iurat per falsos deos,
quam si veritas desit dicto hominis, quod iuramento
confirmatur.

¶ 3. Preterea, Aug. dicit * in serm. de verb. Apost. in ser. 28
Iacobi, Homines falsum iurant, vel cum falluntur, vel cum non remo-
falluntur. Et ponit tria exēpla: quorū primū est, Fac il-
lum iurare qui verū putat esse, pro quo iurat; & ta-
men falsum est. Secundum est, Da alium qui scit falsū
esse & iurat, tamquā verum sit. Tertium est, Da alium
qui putat esse falsum & iurat, tanquam sit verum: quod
fortè verum est: de quo postea subdit, quod periurus
est. Ergo aliquis veritatē iurans, paret esse periurus.
Non ergo falsitas requiritur ad periurium.

SED contra est, quod periurium diffinitur esse mendacium iuramento firmatum.

RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum * est, Morales actus ex fine speciem sortiuntur. q. 92. a. 2
Finis autem iuramenti, est confirmatio dicti humani, et 12. q. 1
cui quidem confirmationi falsitas opponitur. Per hoc a. 3. et q.
enim confirmatur aliquod dictum, quod ostenditur fir- 18. a. 6.
miter esse verum: quod quidem non paret contingere de eo, quod falsū est. Vnde falsitas directe euacuat finem iuramenti. Et propter hoc à falsitate præcipue specificatur peruersitas iuramenti, quz periurium, dicitur. Et idēo falsitas est de ratione periuri.

Ad primū ergo dicendum, quod sicut Hieron. * dicit Hier. 4. Quocumque illorum trium defuerit, periurium est, non tamen eodem ordine. Sed primo quidē & principaliter, periurium est, quando defest veritas, ratione iam dicta. Secundario autem, quando defest iustitia. Quocumque enim modo quis iurat illicitum, ex hoc ipso falsitatem incurrit: quia obligatus est ad hoc quod contrariū faciat. Tertio vero, quando defest iudicium; quia cum indiscretē iurat, ex hoc ipso, pericolo se committit falsitatem incurrendi.

Ad se-

*Et iura-
bis, dicit
Dominus
to. 5.
in corpo-
re art.*

l. 2. com. Ad secundum dicendum, quod principia in syllo-
gismis sunt potiora, tamquam habentia rationem
et iuri principij: ut dicitur in * secundo Physicorum.

89 10. 2. Sed in moralibus actibus principalior est finis, quam
principium actuum. Et ideo licet sit peruersum iu-
ramentum, quando aliquis verum iurat per falsos
deos; tamen ab illa peruersitate iuramenti perjurium
non nominatur: quod tollit iuramenti finem, falsum
iurando.

Ad tertium dicendum, quod actus morales pro-
cedunt a voluntate: cuius obiectum est bonum ap-
prehensum. Et ideo si falsum apprehendatur ut ve-
rum, erit quidem relatum ad voluntatem, materialiter
quidem falsum, formaliter autem verum. Si au-
tem id quod est falsum, accipiat ut falsum, erit fal-
sum & materialiter & formaliter. Si autem id quod
est verum, apprehendatur ut falsum, erit verum mate-
rialiter & falsum formaliter. Et ideo in quolibet isto-
rum casuum salvatur aliquo modo ratio perjurii, pro-
pter aliquem falsitatis modum. Sed quia in unoquoque
potius est id quod est formale, quam id quod est
materiale: non ita est perjurus ille qui falsum iurat,
quod putat esse verum, sicut ille qui verum iurat,
in ser. 28. quod putat esse falsum. Dicit enim ibi * Augustinus,
de verbis Interest quemadmodum verbum procedat ex animo:
Apost. quia ream lingua non facit nisi rea mens.

*aut quin-
tulam 2* A R T I C . I I .

pr. n. 10. 2 *V*erum omne perjurium sit peccatum?
5. 2. 2 *A*d secundum sic proceditur. Videtur, quod non
*et i. de cri-
mione. fat-
fi.* *O*mne perjurium sit peccatum. Quicumque
enim non implet quod iuramento confirmavit, per-
jurus esse videtur. Sed quandoque aliquis iurat se
facturum aliquid illicitum, puta adulterium vel ho-
miciudium: quod si faciat, peccat. Si ergo etiam
non faciendo peccaret peccato perjurio, sequeretur
quod esset perplexus.

¶ 2 *P*räterea, Nullus peccat faciendo quod melius
est. Sed quandoque aliquis petiurando facit quod
melius